

«КУЗНЯ ЧЭМПІЁНАЎ» ДЛЯ БІЯТЛОНА

Для таго, каб колькасць медалёў на міжнародных спаборніцтвах павялічвалася, у нашай краіне рэалізуецца адмысловы праект

На тэрыторыі былога ваеннага гарадка ў пасёлку Баравуха-1 пад Наваполацкам знаходзіцца вучылішча, дзе рыхтуюць маладых спартсменаў, якія павінны праславіць Беларусь. Выпускнікі ўжо гэта зрабілі.

— У наступным годзе Наваполацкаму дзяржаўнаму вучылішчу алімпійскага рэзерву споўніцца 15 гадоў. За параўнальна невялікі прамежак часу тут створаны добрыя ўмовы для трэніровак, заняткаў і жыцця навучэнцаў. Сфарміраваўся высокапрафесійны склад выкладчыкаў. Як вынік — вучылішча падрыхтавала шмат выдатных спартсменаў, — падкрэсліў старшыня Наваполацкага гарвыканкама,

кіраўнік гарадскога аддзялення Беларускай федэрацыі біятлона Дзмітрый ДЗЯМІДАЎ.

Тут, у прыватнасці, вучыліся біятланісты Ганна Сола, Віктар і Ірына Крыўко, Яўген Абраменка. Усё яны прысутнічалі на афіцыйным адкрыцці праекта «Кузня чэмпіёнаў».

— «Зорнай хваробы» не маю. Часта бываю тут, калі трэба, застаюся і на ноч. З задавальненнем дзялюся вопытам. Удзячны трэнерам за тое, што дапамаглі стаць добрым спартсменам. Мне падабаюцца вялікія нагрукі, стомленасць пасля іх, — падзяліўся на прэзентацыі новага праекта **Віктар КРЫЎКО, двухразовы пераможца Чэмпіянату Еўропы сярод юніёраў (2016 год), бронзавы прызёр Алімпійскага еўрапейскага фестывалю моладзі (2013 год).**

Дыплом выпускніка ён атрымаў летась. У вучылішчы сем аддзяленняў: лыжных гонак, цяжкай атлетыкі, плавання, біятлона... Біятланісты займаюцца яшчэ і ў эксперыментальнай групе.

— Яе стварылі па ініцыятыве Грамадскага аб'яднання «Беларуская федэрацыя біятлона». Набралі сем чалавек з Мінскай, Віцебскай, Гомельскай абласцей. Лепшыя з лепшых былі выбраны спецыяльна для гэтых заняткаў. Конкурс на месца атрымаўся на ўзроўні прэстыжных ВНУ, — расказаў карэспандэнту «Звязды» **трэнер-выкладчык Васіль ЛЕШЧАНКА.**

Трэнеруе будучых беларускіх алімпійцаў і расіянін. А на трэніроўкі прыязджаюць нават... японцы.

— Справа ў тым, што ў Японіі да 20 гадоў не дазваляецца

трымаць у руках зброю. А трэніравацца ж трэба з юнацтва, — патлумачыў трэнер.

Ён дазволіў журналісту «Звязды» прыцэліцца з вінтоўкі. Аказалася, гэта не так проста: незразумела было, як руку прыкласці да прыклада, ды і зброя аказалася больш цяжкай па вазе, чым падавалася. Трэнер цяжка дапамог і супакоіў, маўляў, не адразу прыстасоўваюцца і прафесійныя ваенныя ў адстаўцы. Паказаў і прыладу, каб разглядзець, наколькі дакладна зроблены стрэл. Праз яе ўсё бачна літаральна як на далоні.

У «арсенале» біятланістаў ёсць і снежная гармата... А траса Наваполацкага вучылішча лічыцца адной з самых складаных.

Для праекта «Кузня чэмпіёнаў» адораных хлопцаў і дзяўчат будуць адбіраць па ўсёй краіне. Падобны праект ажыццяўляецца ў лёгкай атлетыцы па ініцыятыве старшыні адпаведнай федэрацыі Вадзіма Дзевятоўскага.

— Як будзем «дзяліць» таленавітых? Мы, лічу, не канкурэнты. Упэўнены, ёсць юныя кандыдаты на поспех і ў іншых відах спорту. Калі іх своечасова знаходзіць, медалёў будзе шмат на чэмпіянатах свету і алімпійскіх гульнях! — адказаў на пытанне «Звязды» **генеральны сакратар Беларускай федэрацыі біятлона Анатоль СТРОМСКИ.**

Праект «Кузня чэмпіёнаў» вельмі амбіцыйны. Справа ў тым, што лёгкай атлетыкай займаюцца на школьных занятках фізкультуры, а вось біятлон у многіх раёнах бачылі толькі па тэлебачанні.

— Праект накіраваны на тое, каб знайсці ў правінцы адораных дзяцей. Дапамогуць нам у гэтым настаўнікі фізкультуры. Пасля пільнага вывучэння фізічных і псіхалагічных магчымасцяў будзем прапаноўваць падлеткам паступіць у наша вучылішча. Тут ёсць усё неабходнае, каб максімальна развіць свае якасці. Захоць трэніравацца і вучыцца ў іншых рэгіёнах, створым умовы і там, — працягвае спадар Стромскі.

Падчас прэзентацыі «Кузні чэмпіёнаў» спартсмены і ветэраны спорту сустрэліся з навучэнцамі Наваполацкага вучылішча. Запрашалі на акцыю і балельшчыкаў. Апошнія выстройваліся ў чэргі па аўтографы «зорак». На памяць пра падзею пасадзілі «Дрэва чэмпіёнаў».

Аляксандр ПУКШАНСКІ.
pukshanski@zviazda.by

Баравуха — Наваполацк — Віцебск.

■ Новыя тэхналогіі

ПРАГРЭС ПРЫ ДАРОЗЕ

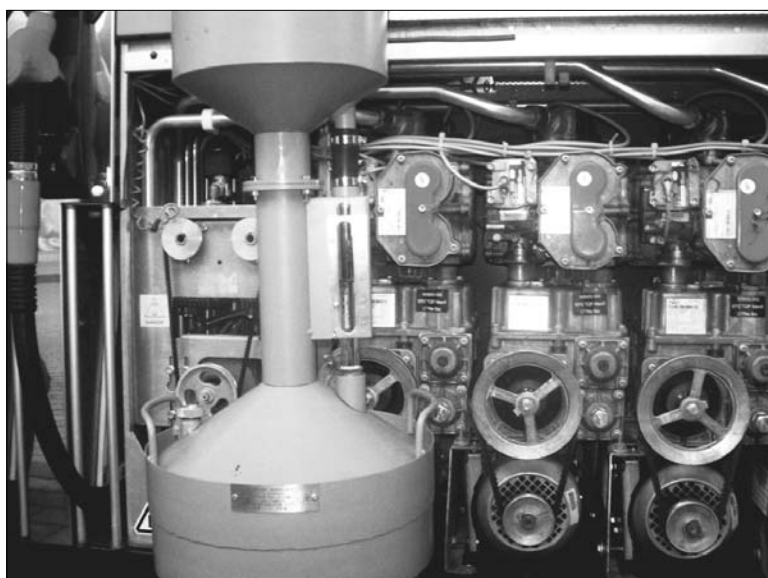
Бензакалонкі без аператараў і электразарадныя станцыі — якія яшчэ стандарты АЗС будучыні ўжо рэалізуюцца

Тыя, хто часта ездзіць па беларускіх аўтамагістралях, ужо звыкліся, што аўтазаправачная станцыя — гэта не толькі бензакалонка. Як мінімум, калі яе павінны быць крама, прыбіральня, кавярня... Адметна, што яшчэ нейкіх 10 гадоў таму падобных патрабаванняў да АЗС не было. А што цяпер?

БУДУЧЫНЯ ЗА АўТАМАТЫКАЙ

Намеснік генеральнага дырэктара РУП «Беларуснафта» **Сяргей КАМОРНИКАЎ** распаўёў журналістам, як прадпрыемства ўводзіць сучасныя стандарты на сваіх аб'ектах. Аб'яднанню сёлета споўніцца 50 гадоў, на сённяшні дзень у яго сістэме 554 АЗС. Гэта толькі адзін з блокаў сістэмы нафтапрадуктазабеспячэння прадпрыемства (здабычы нафты, газаперапрацоўкі, навуковых даследаванняў і інш.), але, бадай, ён адзін з найбольш блізкіх шарагомава спажываўцаў. Для параўнання: першая АЗС была пабудавана ў Рэчыцы ў 1997 годзе. У 2005 годзе такіх аб'ектаў было ўжо 370. Сетка бензакалонак пачынала сваю эвалюцыю нават без навесаў, якія маглі абараніць ад дажджу, не кажучы ўжо пра іншыя выгоды.

Новы трэнд, якому цяпер усё больш удзяляюць увагу — будаўніцтва аўтаматызаваных АЗС, на якіх аўтаматызавана самастойна папоўніць запас паліва ў баку і аплата паслугі без удзелу аператара. Такія запраўкі, напрыклад, добра падыходзяць для вялікіх гарадоў, дзе немагчыма выдзеліць

Так выглядае бензакалонка ўнутры. Прыбор, які нагадвае гантэлю, дапамагае вымяраць літраж паліва.

участак зямлі для будаўніцтва тыпавай АЗС.

Усё больш з'яўляецца і газазаправачных станцый. У аўтамобільнага прапана-бутана ёсць вялікія перавагі: экалагічнасць і бюджэтнасць. Калі яшчэ 10 гадоў таму мала хто ведаў, дзе можна заправіцца такім палівам, то цяпер такая магчымасць ёсць на многіх станцыях па ўсёй краіне.

І ПАЕСЦІ, І ЗАКУПІЦЦА, І... МУЗЫКУ ПАСЛУХАЦЬ

Так званы спадарожны бізнес — крамы і кавярні пры запраўках — ужо, фактычна, перастаў быць дадатковым, і яго доля на некаторых прадпрыемствах складае больш за палову ад усяго прыбытку. Цяпер ніводная АЗС (апроч, хіба што, згаданыя вышэй аўтаматызаваныя) ужо не будзецца без магазіна. Прычым набыць там можна не толькі аўтама-

більныя сродкі і прылады, але і многія спажывецкія ды харчовыя тавары. Ды і кавярні на аўтазапраўках усё часцей уяўляюць сабой не проста «забягалаўкі» з распушчальнай кавай у пластыкавым кубачку, а паўнаватасныя рэстараны, дзе можна замовіць поўны комплексны абед і каву, якую смачна зварыць кваліфікаваны барыста. А ў Гродзенскай вобласці на адной з заправак і ўвогуле ёсць цалкам дзіцячая кавярня.

Элемент, які, нягледзячы на сваю далікатнасць, займае на АЗС сур'ёзны падыход, — прыбіральня. Хочаце смеіцеся хочаце не, але калі ў недалёкім мінулым яна магла мець выгляд драўлянай «будкі», то сёння гэта камфартабельная памяшканні (часам нават вынесеныя ў асобны будынак) з усімі неабходнымі прыналежнасцямі, ацяпленнем і... музыкой. Прычым туалетныя пакоі на запраўках ёсць не толькі мужчын-

скія і жаночыя, але і асобныя — для зручнага карыстання людзьмі з інваліднасцю.

ЭЛЕКТРАМАБІЛІ І «ДАМЫ НА КОЛАХ»

Яшчэ адзін перспектыўны напрамак — развіццё сеткі электразарадных станцый. Пакуль што колькасць зарэгістраваных у Беларусі электрамабіляў не дасягае і сотні, таму асаблівага попыту на такія станцыі няма. Аднак з часам сітуацыя зменіцца. Пакуль што ў нашай краіне ёсць толькі шэсць станцый (адна з іх у Мінску на вуліцы Ляшчынскага), сёлета плануецца усталяваць яшчэ столькі ж, а ў 2020 годзе, цалкам магчыма, на асноўных магістралях праз кожныя 200 кіламетраў ва ўладальнікаў электрамабіляў будзе магчымасць падзарадзіць свой транспарт.

Апошнім часам робяцца запатрабаванымі пляцоўкі для караванінгу, дзе турысты, якія вандруюць у «дамах на колах», могуць спыніцца, зарадзіць акумулятары, наведць краму, кавярню, пазбавіцца ад адходаў жыццядзейнасці. Цяпер такіх пляцовак сем, а да канца года іх колькасць павялічыцца да 19.

Прыдарожны сэрвіс уключае ў сябе таксама аўтамыйкі і СТА. Але з гэтай тэмай не так усё проста. Сяргей Каморнікаў лічыць гэтую галіну справай прыватнага бізнесу. Аўтамыйкі калі і з'яўляюцца пры станцыях, то яны разлічаны на самаабслугоўванне. Ды і да стварэння СТА трэба падыходзіць з эканамічным разлікам: ці патрэбна пры дарозе станцыя з поўным комплексам рамонтных паслуг, калі аўтамобіліст, хутчэй за ўсё, будзе рамантаваць сваё аўто ў правяраным якасным гарадскім аўтасэрвісе? І хоць у Беларусі сустракаюцца на запраўках

станцыі, дзе можна прайсці дзяржтэхгляд, але ці сапраўды патрэбна там гэта? Альбо можна абысціся толькі шынамантажом і мінімальнымі паслугамі, каб даехаць да больш-менш прыймальнага аўтасэрвісу?

ЦІ ПАТРЭБНЫ ГАТЭЛІ І ЦІ БУДЗЕ WI-FI?

Што да іншых элементаў прыдарожнага сэрвісу — матэляў, дзіцячых пляцовак, — то яны, часам, таксама сустракаюцца. Але пашыраць іх сетку ў Беларусі немэтазгодна, лічаць спецыялісты. Бо ў нашай краіне не такія вялікія адлегласці, каб была патрэба спыняцца ў прыдарожных гатэлях. Ды і праз кожныя 30 кіламетраў размяшчаецца райцэнтр, дзе ёсць гасцініца і рэстаран. Што да кіроўцаў фур, то яны ніколі не пакінуць свой аўтамабіль нават уначы, бо нясучы адказнасць за груз, які перавозіць.

А што з бясплатным інтэрнэтам на запраўках? Сёння многія АЗС могуць прадастаўляць падключэнне да бясплатнага wi-fi. Але складанасць тут узнікае з боку заканадаўства: любы кліент бесправяднага падключэння павінен быць аўтарызаваны ў сістэме. Такім чынам у кожнага наведвальніка АЗС аператар павінен запатрабаваць пашпарт ці правы кіроўцы, унесці звесткі ў сістэму... Але ўсе разумеюць, што гэта нязручна. Выйсцем можа стаць ідэнтыфікацыя праз мабільны тэлефон, калі дасылалася SMS, а ў адказ прыходзіць пароль для падключэння да інтэрнэту. Але пакуль што такі спосаб аўтарызацыі каштуе дорага, таму адзінае выйсце па-ранейшаму застаецца ў пакупцы інтэрнэт-карткі «Белтэлекома».

Дар'я АСИПОВІЧ,

г. Гродна